

Szentmártoni János

EGY MÁS(İK) EMBER ÉLETE

A plafont nézed szóltanul.
Mint levelekként szó ha hull.
Egy más(ik) ember élete,
kiről most írnod kellene.

Hiába emlék, élmények -
mintha nem benned élnének.
Csak hallottál volna arról
a házról, gyerekről, parkról.

Hol tragédiák születtek,
a bútorok most szüettek,
kísértetek közt gyerekágy,
lámpafény veri szemed át.

Az idő szoknyájába rejtett,
hogy tompább legyen a kezdet,
még ha a Nap is megvakul
- s felnőttél láthatatlanul.

És ugyanaz a sors hozott,
kinek testét most hordozod
- bemérni őt hát nem nehéz:
fele kátrány és fele méz.

Hogy összeálljál végre te,
kinek végül is végzete,
miről írnia kényszerül,
mert megőrülne tétlenül.

JÚDÁS

Először elvette a lelkem,
s én neki adtam zokszó nélkül
mind, mire addig építettem -
álmom nem maradt mentes tőle.

És nem tudtam nem észrevenni
- hisz testvérem volt ő és apám -,
hogy azok fogják tönkretenni,
kik méla számárra ültetik.

Hát távozzon tőlem a Sátán
- mondtam; és a nép rossz deszkaként
megropanva hordozta hátán,
mígnem alája került végleg.

S ekkortól másképp kezdett nézni,
de Övé volt mindvégig a fény;
és hiába tanult meg félni,
vak erejét vákuum szívta föl.

Sajnáltam Őt - ütöttem volna,
mert miben hitt, miféle Égben?!
Ha egyetlen hanggal is szólna,
ugornék most is, hazug barát.

Győzködtem: nem itt van otthona,
építsünk házat szegényeknek -
hát vesszen el, ha ily ostoba!
nem vagyok adósa senkinek.

Csókomban szerelem volt, parázs -
ha visszacsókol, leölöm mind!
mert nem béna lelkifurdalás
űz - helyette szégyellem magam.

Hogy keresztté alakult, rá vall
- osztotta volna meg poharát -;
míg én eggyé válok e fával,
Ő magára Ég-ruhát vetkőz.